

9.

Franc Ramovš:

Deklinacija slovenskega imena očā-óče < otčev.

Dasi je že V. Oblak v Arch. f. slav. Phil. 13, 60 sl. podal gradivo za našo deklinacijo, ga hočem vendarle v glavnem tudi tu navesti, ker moram Oblakove podatke bistveno izpopolniti in ker si moremo le na podlagi dejanskega stanja zastaviti vsa vprašanja, izmed katerih je Oblak najzanimivejša in najvažnejša enostavno prešel.

Za praslovansko *otčev* imamo v slovenščini: 1. deblo, ki se v celem singularu sklanja kot pristno žensko deblo na *-a*: nom. *očā-óča*, gen. *očē*, dat. loc. *očī-óči*, acc. *očō*, instr. *očō* prim. *otšcha* cel. rkp.; pri Trubarju *ozha* K₅₀: 6, 11, 12, 17, 22, 40, 90; A₅₀: 8, 9, 10 . . .; Krelj Post. 12 a, 27 b, 41 a, 48 a, 92 a, 109 b (2 x) . . .; Bohorič 37, 46, 167; Megiser¹ q 3 b; Sommaripa: *ochia* 16 b, 102 b, 110 a; enako beremo *očā* še pri Dalmatinu, Tulščaku, Znojlišku, v EDP. iz l. 1563., pri Hrenu, Stapletonu, Skalarju, Jankoviču, Schönlebnu, Janezu Svetokriškem, Hipolitu (na pr. *ózha* Dict. I. 435 (3 x); II. 201 (4 x), Rogeriju, Basarju, v Duhovni brambi itd. — gen. *otšche* cel. rkp., *otšcze* conf. gen. I. 30, II. 30; *ozhe* K₅₀: 15, 33; — acc. *othšcho* cel. rkp., *otczō* conf. gen. I. 32, *ozho* K₅₀: VII, 14, 133, 138; T₅₇: 55; P_{g57}: cap. 54. Ta deklinacija singulara živi še v govorih Rezije, na Koroškem, v Slovenskih goricah, na vzhodnem Štajerskem, v Prekmurju in v Beli Krajini ter jo je zaslediti vsaj v ostankih še po vsem Gorenjskem, prim. Rezija: *očā*, *očō*, *očō* Baudouin de Courtenay, Opyt § 167, 262; *Oggiā* Rez. kat. A. — gen. *océ*, *ocē* Mater. št. 1347; *Oggiē* Kat. A.; — dat. loc. *učī*, *ucē*, *ocē* s končnico *-i* kakor pri vseh deblih na *-iā* proti *-é* pri trdih deblih (*žānā*); — acc. *ocó* § 161, 177; *Oggió* Kat. A. — kot klic (vokativ) ima beseda navadno že naglas na prvem zlogu: *óča*, vendar tudi še *očā* Mat.

št. 426. — Zilja: *uòāča*; v kor. rkp. (gl. ČJKZ II. 282 sl.): *ozha* 2. — Za Rož pravi Scheinigg, Kres II. 429, da se *očā* sklanja po ženski deklinaciji; v Slov. Plajbergu govore: *wōčā*. — V Slov. goricah: *úōča*, gen. dat. acc. loc. *úōči*; tak sovpad kaže tudi podjunsko narečje: *wāča*, gen. dat. acc. loc. *wāčā*; da bi tu imeli posplošenje oblike za dat. in loc. tudi v gen. in acc., ni verjetno, zato izhajam pri gen. acc. iz prvotnega *oču* gl. doli. — V Bočni: *uōča* (tudi v gen. in acc. gl. doli), dat. loc. *uōčā*; instr. *uōčā* je mlada tvorba, nastala iz *uōčām*, ki tudi še živi, gl. Tomišek, Narečje v B. str. 14. — Pri Ormožu in v Prekmurju: *ōča*, gen. *očē* (ta narečja poznajo le še cirkumfektirano intonacijo), dat. loc. *ōči*; acc. *ōčō* (akcentuacija je po nom.) ali *očē* (t. j. gen.); instr. se glasi pri Ormožu: *ōčōn* (gl. doli), v Prekmurju pa še: *ōčov-ōčov* (kakor *ribov-ribof*; akcentuacija je analogična, prim. staro *ženōgv*) iz *očō* (-v je kasnejši, na fonetični način nastali pristavek). — V Beli Krajini: *ōča*, gen. *ōčē*, dat. loc. *ōči* (-i je končnica mehkih debel proti -ę < -é pri trdih, prim. *žēņę*), acc. *ōčo*, instr. *ōčo*. — Nom. *očā* mi je še znan iz sledečih govorov: Sušje, Sodražica, Velike Lašče, Raščica (*ōča* < *očā*); na Gorenjskem: *wōčā* (Moravče, Kamnik, Tacen, Preddvor, Bohinjska Bistrica, Gorje, Bled, Lesce); acc. *wōčā* (Gorje); dat. loc. *wōč* (Bohinjska Bela, Preddvor).

2. Nom. sing. se glasi *očā*, drugi skloni pa imajo končnice moške sklanje na -o: gen. acc. *očā*, dat. loc. *oču*, instr. *očōm* prim. gen. *otcza* conf. gen. II. 32; *ozha* K₅₀: 11, 160; dat. *ozhu* K₅₀: 138; K_{II}: 384, 387; TDP. B 1 b; R₅₈: V 2 b; loc. *Ozhu* R₅₈: X 1 a s; dat. *Ozhu* kor. rkp. 6; instr. *ozhom* R₅₈: N 3 a s, S 4 a, a 1 a, N 2 b, O 4 a; TDP. A 6 a; Krelj Post. 21 b, 94 b; *ozham* EDP. 48, Prompt. I. SD. 113. Iz dialektov omenim tu: instr. *úōčōm* (Slov. gorice), *ōčōn* (Ormož), *uòāčan* (Zilja), *očēn* (Beneška Slovenija), *ōčām-wōčām* (Gorenjsko).

3. Ker je pri debljih na -o v gen. acc. tako pogosto sprejeta oblika gen. debel na -u, imamo tudi pri našem imenu gen. acc. *očū; končnica -u pa je lastna le onim deblom, ki imajo v nom. sing. enozložnost in cirkumflek-

tirano intonacijo in zato smatram *očû za analogično po sinû. Obliko oču berem v kor. rkp.: *Ta hzhy ie Mati postala, Suoiga ozhu rodila* 1; *prai zhlouik bres ozhu ie roien od Diuize* 2; *sa ozhu te derjhimo* 83; *de on ozhu, bratre shui* 97; pravilno je sklepal Grafenauer v Arch. f. slav. Phil. 27, 204, da je ziljski gen. acc. dat. loc. *oáčŕ zaradi -ŕ izvajati iz oblike na -u; v dat. loc. je to očû gl. gori pod 2., v gen. acc. pa *očû, ki bi moral dati v ziljskem narečju pravzaprav *ŕčŕ (prim. ŕblak < oblâk), je pa v začetnem zlogu po nom. dat. loc. instr. preobražen. Na isti način si razlagam tudi podjunki gen. acc. wáčŕ in vzhodno-štajersko gen. acc. ũčî < očû, očî gl. gori pod 1.

4. Kadar in koder se naše ime sklanja v singularu kot žensko deblo na -a, tam se sklanja, vsaj sprva, v pluralu kot moško u-deblo: nom. očêvi, gen. očêv, dat. očêvom, acc. očêve, loc. očêvih, instr. očêvi, za kar prim. ozheui T₅₇: 406; T₈₂: 578 ali tudi očôvi (od časa, ko se je pričel -e- za palatali na korist -o- za trdimi konzonanti opuščati): ozhovi Boh. 47; Meg.¹ Y² a; Meg.² 778; Hren I. 98 b; Ozhuui Ps. 140 a, 144 a; ozhoui Stap. 32; Skal. 107; očûŕvi (Beneško), očêvd'ŕ < očêvje (Prekmurje); gen. ozhov Boh. 47; Ogiov Rez. Kat. B. gl. Mat. št. 1436. Na Beneškem: očûŕu, očûŕvan, očûŕve, očûŕveh.

Z ozirom na dejstvo, da imamo a- (o-, u-) sklanjo v najstarejših virih in v onih narečjih, ki so v marsikaterem pogledu ohranila jezikovne starine, moremo brezdvompo sklepati, da je to ona fleksija, ki se je iz prvotne slovenske in splošne slovanske neposredno razvila, da je torej fleksija pod sledečima dvema točkama mlajša. Za to govori še dejstvo, da je prvotni posesivni adjektiv tvorjen tudi iz debela na -a: očîn kakor sestrin prim. Ozhinô deshelo T₅₇: 40, 111; Ozhina duŕha Dalm. Bibl. II. 67 b; od Ozheta, ali ozhin Bibl. II. 91 b; prim. še Ozhinskih Bibl. II. 91 b (2 x); adjektiv očetov je toliko star kot gen. očêta; po kontaminaciji obeh je nastalo očetin: Ozhetina Volia 73 b, pred Boshym Ozhetinim Sarzem 57 b itd. pri Krelj-Jur. II.

5. Nom. sing. oča, v vseh drugih cas. obl. in v plur. ter dual. pa sklanja debel na -t: očêta, očêtu, očêti-očêtje

itd. To je že običajna sklanja pisateljev XVI. stol.: *ozheta* K₅₀: 110, 114; Krelj 6 a, 25 b, 40 b, 59 a, 169 a itd. pri vseh pisateljih, ki sem jih gori pod 1. navedel za nom. *oča*; enako v drugih sklonih; gen. pl. je ali *ozhet* Boh. 47; *Ozhet* Krelj-Juričič III. 22 a, ali *ozhetou* K₅₀: 7, *ozhetu* (-u pomotoma za -ou) Dalm. Bibl. I. 35 b; instr. pl. *ozheti* T₅₇: 25 ali *ozhetmi* Boh. 159; dat. dual. *ozhetama*, *ozhetma* (po instr. pl.) Boh. 47 itd. Imamo jo še po Gorenjskem in po Dolenjskem, koder je še nom. *oča* gl. pod 1.; na vzhodu nastopa na pr. na Drsteli ta sklanja poleg stare: gen. *očē* in *očēta*, dat. *ōči* in *očēti*, acc. *ōčo* in *očēta*, v instr. pa le *očētom* in tako tudi v pluralu.

6. Nom. sing. *ōče*, v vseh drugih sklonih kakor pod 5., torej popolna *t*-sklanja. Tako po Goriškem, na Krasu, na Notranjskem, Dolenjskem in deloma po Gorenjskem ter v knjižni slovenščini. Najprej rabi nom. *oče* Krelj, Otroč. Bibl. 12, potem Skalar 10 b, Schönleben 360, 388, Janez Svetokriški, Hipolit (*ōzhe* Dict. II. 201); pogosteje srečavamo nom. *oče* še le od druge polovice XVIII. stol. dalje in odtlej uče to sklanjo tudi vse slovnice.

To gradivo nam stavi sledeča vprašanja: 1. kako je nastal nom. sing. *oča*, ki je po vsi priliki dal povod za postanek *a*-jevske sklanje našega imena v singularu; 2. zakaj nastopa pri *a*-jevski sklanji singulara v pluralu *u*-jevska sklanja; 3. ali je oblika *očē* res iz starega vokativa *otbče* ali pa je mlajša tvorba, nastala k cas. obl. po *nt*-sklanji; 4. kako je nastala *nt*-sklanja v cas. obl., če je *očē* kasnejše kot *očēta*. Če hočemo tudi časovni zapovrstnosti dati izraza, moremo skratka vprašati, kako je iz prvotne *o*-jevske sklanje nastala *a*-jevska v singularu in *u*-jevska v pluralu, iz te pa slednjič *nt*-sklanja. Slednjič še peto vprašanje: 5. zakaj imamo na Krasu, po Goriškem, na Beneškem in v Reziji v naši besedi *č* (*wōčę*, *oča*) in ne *č*?

Glede prvega vprašanja najdemo le kratko pripombo pri Miklošiču VG. II. 79: *oča* pater ist wohl *otbcb-ja*; za sprejetje take oblike nimamo nobene podlage in ji ugovarjajo tudi glasoslovni zakoni, kajti **otbcb-ja* bi moglo dati le **otęcja* in šele od XVI. stol. naprej **ocja*, nikdar pa

ne oča. — Štrekelj, Morph. des Görz. Mittelkarstdial. 10 smatra oče za vokativ, misli pa še na eventualno mešanje dveh osnov: *otbče* in *ot-ja; ta druga osnova je le v sili izmišljena. — V. Oblak se je bavil samo s tretjim vprašanjem, četrtega se je le mimogrede dotaknil, prvih dveh si pa niti zastavil ni. V Arch. f. slav. Phil. 13, 60 je za objasnitev *nt*-sklanje še izhajal iz nom. *oče*, je pa vendar pod črto že dvomil, da bi ta oblika bila stari vokativ ter je mislil, da je *oče* že posledica *nt*-sklanje v cas. obl., ki je nastala po sklanji imen kakor *Tone-Toneta* itd. Iz njegove pripombe pa jasno odseva negotovost, ali naj preodkaže večjo starost obliki *oče* ali *očeta* in na koncu preišlja, ali ni bilo približanje *a*-sklanje k *nt*-sklanji izvršeno preko gen. *očē* → *očēta*; to misel je prevzel tudi Breznik, Slovnica¹ § 107. Oblakovo poznejše naziranje v LMS. 1891, 82 se je izpremenilo le toliko, da je opustil misel, da bi oblika *oče* bila iz nekdanjega vokativa *otbče* in se je odločil za to, da je nastala šele po cas. obl. *očēta* itd. Ker Oblak ni podal nobene jasne in določne obrazložbe za postanek *nt*-sklanje, ima njegovo obravnavanje le to vrednost, da je ugotovilo časovno zapovrstnost pozameznih razvojnih stopenj. Iskati nam je torej odgovora na vseh zgornjih pet vprašanj in tega najdem v sledečem razmotrivanju.

Ko so v slovenščini končni in neakcentuirani fonetično slabi reducirani vokali *ɤ* in *ɛ* onemeli, se je ime *otbcb* sklanjalo takole: sing. *otāc, ocā, ocū, otāc-ocā, očē (ōče), oci, ocēm*; plur. *oci, otāc* ali *otāc, ocēm, ocē, ocih, oci* prim. čak. gen. *ocā*, nom. pl. *ocī*. K tej sklanji naj pripomnim sledeče: onemitev *ɤ* in *ɛ* spada nekako v X. stol., ker jo jezik v brižinskih spomenikih že izkazuje; asimilacija *tc > c* se je kaj kmalu po tej onemitvi izvršila, tako da jo moremo staviti v isto stoletje, to tem bolj, ker vidimo, da je pisec briž. spomenikov *t* ali pisal ali pa tudi ne, kar kaže na stanje, ko se nove oblike bore s starimi, ki so imele še nekaj opore v nom.-acc. *otāc*; tako beremo vok. *otze* l. 2 (*otče-oče*), v gen. sing. pa *ot●za* l. 33 in pri tem zapisu je videti, da je pisec imel že napisano *oz-*, na kar je črko *z* zbrisal in zapisal na njeno mesto *t*; na originalu je po

sporočilu g. dr. M. Kosa še čisto razločno videti nad črko *t* zgornjo kljuko črke *z*, ki jo v motni obliki opaziš tudi na snimku v Vondrákovi izdaji; luknja ● v pergamentu za črko *t* v tej besedi pa ni nastala ob omenjeni popravi, marveč pri zapisu besede *zod●ni* na prvi strani lista (l. 9), kjer je pisec za črko *d* izradiral najmanj dve črki in je pri tem zatrgal fini, tanki pergament. Ravno tako je v ll. 61 napisan sprva dat. *ozu* in je nato šele med *o* in *z* vrinjen manjši *t*: *otzu*. Brižinski spomeniki kažejo nadalje, da se v acc. sing. *o*-debel, ki zaznamujejo živa bitja, pravkar pričanja rabi genitivna oblika; poleg *bratra* ll. 21 imamo še *bog* III. 5, *zin* III. 6. V gen. plur. je bila regularna metatonicirana oblika *ôtac* (prim. čak. *ötac*, štok. *ötāca*), ki bi dala, če bi se ohranila, slov. *ótac; namesto nje pa je mogla biti tudi analogična (po tipu *otrōk*) tvorba, kakor jo je izobrazila tudi čakavščina (*otác*) in jo pozna slovenščina na pr. v oblikah *čabár*, *ovác* (< *ovác z analogičnim $\hat{}$ po tipu *rīb*). To prvotno sklanjo moremo staviti v dobo briž. spomenikov (meja med I. in II. tisočletjem), ker se ž njo v vsakem oziru skladajo v njih ohranjene oblike našega imena. V tem času je vokativ kot samostojna oblika še trdno živel (*bofe* I. 10, 21, 27; III. 50, 51, 60; *rabe* I. 7; III. 46; *zinu* III. 67).

V navadnem govoru je bila najbolj pogosto rabljena oblika vokativa, ki se je pa od drugih razlikovala ne le po končnici, marveč še po svojem *č* proti *c* onih oblik. Zato je umljivo, da je skušal jezik to razliko odpraviti in da je po tako često rabljenem *oče* pričel govoriti tudi *očā*, *očū* itd. Ker pa imamo v zapadnih dialektih danes *č* in se teritorij *oče-oće* krije s teritorijem *č* — *č* < *č*, *tj*, bi dejal, da je križanje med *očā* in *oče* rodilo *očā-oće* t. j. glasova sta se drug drugemu približala, kar je tem umljujeje, ker je v tej dobi bil *c*, ki je produkt tretje praslovanske palatalizacije, najbrž še mehak glas. Ta *č* je kasneje delil usodo s *č* < *č*: otrdel je v *č* razen v zapadnih dialektih, kjer se je do danes ohranil. Nom.-acc. sing. in gen. plur. pa sta bila po svoji obliki preoddaljena, da bi ju ta pojav mogel

doseči. V tej dobi imamo torej: sing. *otàc, oçà, oçù, otàc-oçà, òce, ocèm*; plur. *oçi, òtac-otàc, ocèm, oçè, oçih, oçi*.

V tej sklanji sta bila nom.-acc. sing. *otàc* in gen. plur. občutena kot tuja, ker so vse druge oblike kot občuteno osnovo izkazovale *oç-*; radi tega se nista mogla obdržati in ju je jezik nadomestil z oblikami, ki imajo isto osnovo *oç-* in to na način, kakršnega so narekovala takratna morfološka izenačevalna sredstva. Ker je bilo v acc. sing. poleg *oçà* v rabi *otàc* t. j. oblika, enaka oni v nom., je *oçà* izpodrinilo acc. *otàc* in preko njega tudi nom. *otàc*. Obliko nom. sing. *oçà-òçà* smatram tedaj za vneseni gen.-acc. sing. Ta nom. je bil oblikovno identičen z nom. sing. debel na *-a* in zato je sčasoma prepeljal naše ime v *a*-jevsko deklinacijo onih imen, ki so bila v nom. sing. oksitonirana; to je sklanja, ki smo jo gori navedli pod prvo točko. Pri tej prevedbi je jezik seveda moral izgubiti staro obliko vokativa (*oče*).

Istočasno z nom.-acc. sing. *otàc* je bil odpravljen tudi gen. pl. *òtac-otàc*; tu je jezik dosegel izravnavo z drugimi skloni na ta način, da je občuteni osnovi *oç-* pridal končnico *-ov*, ki je itak že od dobe briž. spomenikov dalje postajala izrazita, skoro da izključna končnica gen. plur. moških imen (prim. v briž. spom. *mosenic* III. 16, *zaconnic* III. 18, *zil* III. 15, *grech* I. 8, 22; *grechou* I. 10, 11; III. 21, 47). V tej zgodnji dobi je jezikov čut zahteval za palatalnim konzonzantom še *-e-*, prim. *dnev*. Ker so bili vsi skloni našega imena oksitonirani, je tudi v gen. pl. bila oksitoneza umestna in ker je končnica *-ov*, če je naglašena, vedno novoakutirana (*sinòv, bogòv*), je umljivo, da je nastalo tudi *oçév*. Kakor je pri drugih prvotnih *o*-debljih moškega spola element *-ov-* prehajal v vse sklone, gl. Oblak, Arch. f. slav. Phil. 12, 32 sl., tako se je to izvršilo tudi v našem pluralu, kjer je k *oçev* nastalo po razmerju *sinòv: sinòveli* tudi *oçeve/i, oçevom* itd.

S tem smo si pojasnili prvi dve vprašanji. Treba je poudariti, da je ta nova deklinacija tudi v centralnih slovenskih narečjih (Kranjsko) živela prav do XVI. stol., kakor živi v drugih še danes. V tem času (XV.-XVI. stol.) pa je

dialektično nastopil nov izpreminjevalni faktor. Jeziku je postalo tuje sklanjati tako izrazito moško ime po ženski sklanji in zato je hotel dati posameznim sklonom izrazite končnice moške sklanje t. j. v gen. *-a*, dat. *-u* itd. To se je doseglo na dva načina: 1. moške končnice so ženske enostavno izpodrinile; tako so nastali gen. *očā-očû*, dat. *očû*, instr. *očôm* gl. gori pod točkama 2. in 3. Pri tem se je oblika nom. sing. *očā*, ki se je rabila tudi kot vokativ (*očā*) in je bila najpogostnejša, ohranila neizpremenjena. 2. Moških imen, ki bi se v nom. sing. končevala na vokal, slovenščina nima mnogo; od teh pa je ena kategorija močna, to so osebna imena na *-ě*, *-ěta*, sprva sicer neutra, a kot imena za moške osebe so kmalu bila občutena kot masculina: *Črně*, *Goršě*, *Habě*, *Molě*, *Nagodě*, *Repě*, *Smolě*, *Starě* itd. itd.; po njih so se uravnala tudi krstna moška imena: *Štefě*, *Blažě*, *Francě* itd. Njihova sklanja je *nt*-sklanja, saj so to deminutiva kakor *kozlě*, *deklě* itd. Na to močno skupino se je naslonil naš nom. *očā*, ki se je tudi končeval na akcentuiran vokal in tako so nastali cas. obl.: *očěta*, *-u*, *-om* itd. Vsled svoje pogostne rabe se je nom. *očā* sprva še mogel upirati obliki nom. sing. teh imen (gl. točko 5.), sčasoma pa ji je vendarle podlegel (gl. točko 6.) V svojem bistvu je to isti pojav, ki ga v našem času opazamo pri oblikah gen. sg. *Koseskita*, *Radeckita* itd. Radi akcentuacije *očěta* moramo to izpremembo staviti še v čas, ko je bilo še naglaševano *očā*. Nom. *očě* pa se pričinja pojavljati v času, ko je premik *noġā* > *nóġa* že izvršen, zato bi pričakovali še danes pravzaprav *očě*; treba pa je imeti na umu, da je *očě* nastalo že iz *očā*, tako da je analogično prevzet samo *-e*, ne pa tudi akcentuacija.

Résumé: L' auteur constate 7 stades dans le développement du sl. c. *otъcъ* au slov. *očě*, et il en donne les explications suivantes: 1.) *otъcъ*, *ocā*, *ocû* . . . plur. *oci*, *ôtъcъ*, *ocēm* . . ., influencé par le croisement de la forme de vocatif *očě*, qui était la plus employée, avec *ocā*, est devenu: 2.) *otъcъ*, *ocā*, *-û* . . . Comme la forme de génitif *ocā* a remplacé la forme

originelle d'accusatif *otàc* et que les deux formes ont vécu pendant un certain temps côte à côte, la forme *ocà* a fini par supplanter également la forme de nominatif *otàc*, homonyme de la forme secondaire de l'accusatif, et dont on ne sentait plus le rapport avec le thème *oc-* des cas obliques, d'où la déclinaison: 3.) *ocà, ocà, -à* ... La nouvelle forme de nominatif fait alors passer le nom dans la déclinaison en *-à*: 4 a.) *ocà, océ, ocì* ... , mais seulement au singulier, avec perte de l'ancien vocatif *ocē*. Au pluriel la forme de génitif *otàc (otác)*, sentie également comme étrangère au système, est éliminée, et l'on ajoute au thème *oc-* la désinence *-ev* qui pénètre ultérieurement comme suffixe aux autres cas: 4 b.) *ocēvi, ocēv, ocēvom* ... Cette déclinaison (4 a, b) est conservé dans les textes du XVIème siècle et partiellement dans les dialectes slovènes actuels du Nord et de l'Est. Ailleurs, le cas obliques ont pris les désinences de la déclinaison masculine en *-o*, parce que le mot est nettement un masculin: 5.) *oča, oča, oču* ... ou bien il a subi l'influence des noms de personne masculins (*Črne, -eta*), qui suivent la flexion en *-nt* et constituent le groupe le plus nombreux des nominatifs masculins à terminaison vocalique. Tout d'abord la forme fort usitée du nominatif *oča*, employée également comme vocatif, oppose une certaine résistance: 6.) *oča, očeta* ... , mais sur un territoire d'extension restreinte, elle suit complètement le modèle de *Črne*, soit: 7.) *očē, očeta*.